

Invasionen

Det gröna ljuset kom närmare. Klockan var 14:50 på lördag den 27 september 2017, och himlen ovanför den lilla staden Pencil Ville var ovanligt mörk och hotfull. Molnen samlades i virvlande formationer, och mitt i allt det mörka syntes ett intensivt, nästan lysande grönt ljus som rörde sig långsamt men obevekligt mot marken.

Jag stod vid fönstret i mitt lilla hus, kände hur hjärtat slog snabbare och hur luften i rummet blev tyngre, nästan elektrisk.

Plötsligt bröt åskan lös med full kraft. Blixtarna dundrade mot marken, som om himlen själv försökte varna för den katastrof som var på väg. Jag gömde mig bakom gardinen, men kunde inte låta bli att kika ut. Där, mitt i stormen, såg jag samma blixt slå ner på exakt samma plats flera gånger i rad. Det var som om naturen själv hade tappat kontrollen, och ett ögonblick av totalt kaos följdes av en kuslig tystnad. På bara några sekunder gick himlen från storm till ett nästan överkligt lugn.

Nyfiken och oförskräckt gick jag ut för att se vad som hade orsakat detta märkliga fenomen. Marken var bränd och sprucken av blixtens kraft, och varje steg jag tog knarrade mot den blöta, mulliga jorden. Flera grannar hade också samlats på gatan, nyfikna men skräckslagna, och alla stirrade mot himlen. Det vi såg var inget som någon av oss tidigare hade bevittnat.

Plötsligt började marken skaka. Ett mullrande ljud steg från jorden, och i samma stund reste sig något som var större än något mänskligt sinne kunde föreställa sig. En enorm maskin reste sig ur det brända landskapet. Den var nästan fem gånger högre än något hus, med tentakler av metall som vrålade och rörde sig som om de hade ett eget liv. Maskinen gav ifrån sig ett skrik – ett mekaniskt, genomträngande ljud som borrar sig in i mina öron och fick hela kroppen att rysa av skräck.

Från de två gigantiska tentaklerna sköt blått ljus, som klippta strålar av eld, och där strålarna träffade marken blev allt till aska. Gasmoln steg upp, och maskinen spred en doft av bränd metall och aska som fick mig att hosta. Jag sprang för livet medan kaoset bredde ut sig runt mig.

Hemma packade jag snabbt en ryggsäck med det nödvändigaste: mat, vatten, kläder och några värdefulla småsaker. Min fattigdom gjorde det omöjligt att vara noggrant förberedd, så jag tog det jag kunde bära.

Min blick föll på grannens bil, och utan att tveka tog jag den. Grannen hade omkommit när maskinen härjade, och av ålder och glömska hade han lämnat nycklarna i tändningen. Jag satte mig bakom ratten, kände bilens vibrationer under händerna och körde iväg, medan radion sände nyheter om maskiner som setts över hela världen. De hade fått ett smeknamn: **"Tripods"**, på grund av deras tredelade ben och hotfulla utseende.

Efter timmar på vägar som var ödelagda eller övergivna bestämde jag mig för att åka till min ex-flickväns hus i hopp om att hitta skydd. När jag väl anlände var huset tomt, men jag stannade ändå. Jag gick ner i källaren för att vila, men mitt i natten väcktes jag av höga

smällar och explosions liknande ljud utanför. Jag smög fram till det lilla fönstret och såg militären kämpa mot ett antal Tripods. Stridsvagnar, flygplan, till och med en F15 Raptor och F-22 Eagle var chanslösa – helt dömda, oförmögna att stoppa maskinerna. Tripods stod där som statyer av förintelse, deras blå strålar brände upp alla hot på nolltid.

Nästa dag gick jag ut för att undersöka området närmare och stötte på Charlie, grannen till min ex.

”Vad gör du här?” frågade jag, fortfarande på helspänn.

”Jag trodde jag var säker här, men det gick inte så bra,” svarade Charlie med en trött men beslutsam blick.

”Okej, vill du hänga med mig?” frågade jag. ”Det skulle vara skönt med sällskap – och jag tror inte du vill dö ensam.”

”Tack så mycket!” svarade Charlie, lättad över sällskapet.

- Vad är ditt namn? frågade Charlie.
- Mitt namn är Raleigh men andra kallar mig Ral.

Vi insåg snart att vi hade ett gemensamt mål: att hitta ett säkert ställe att bo på tills hotet från Tripods inte längre existerade. Dagarna som följde på vägen stärkte vår vänskap. Vi delade historier om livet före katastrofen, skrattade åt småsaker och planerade försiktigt våra nästa steg.

Efter några dagar på resande fot stötte vi på en mindre stad som verkade övergiven. Vi valde att utforska den, i hopp om att hitta resurser som mat, vatten och verktyg. Staden var tyst, byggnaderna övergivna men intakta. Vi hittade en liten hytta vi kunde bo i, men innan dess tittade vi runt och såg att himlen, väggarna och marken – allt var rött. Växterna luktade blod, och till och med luften hade en metallisk smak.

När vi gick genom gatorna hittade vi matförråd, flaskor med vatten, medicin och utrustning som såg ut att ha lämnats i hast. Det kändes nästan som att vi vunnit på jackpot, och en känsla av hopp spred sig mellan oss för första gången sedan katastrofen började.

Men när skymningen föll och vi gjorde upp en liten eld för att värma oss, hörde vi det – ett ljud som fick blodet att frysa. Det var samma metalliska, genomträngande skrik som Tripods gav ifrån sig. Hjärtat slog snabbare, och vi visste att staden inte längre var säker.

Vi förstod att vi måste vara försiktiga, att varje steg kunde vara vårt sista. Trots rädslan kände vi också en märklig styrka tillsammans. Vänskapen vi byggt blev vårt största vapen mot kaoset som världen hade förvandlats till.

Medan natten sänkte sig över staden satt vi tysta vid elden, lyssnade på vinden som susade genom de tomma gatorna och försökte planera morgondagen. Tripods var inte bara fysiska hot – de var symboler för en ny värld där mänskligheten hade förlorat kontrollen. Ändå fanns det en gnista av hopp: känslan av att vi tillsammans kunde hitta en väg att överleva, även om världen omkring oss föll samman.

Dagen därpå stannade vi till. Mitt på torget stod något som fick våra hjärtan att slå snabbare – en Tripod. Maskinen reste sig över de övergivna husen, dess metalliska tentakler som sträcker sig mot himlen, och blått ljus pulserade från dess strålar. Den rörde sig långsamt, men varje steg fick marken att vibrera. Jag drog med Charlie bakom ett förstört fordon och vi stod tysta, nästan utan att andas, medan maskinen undersökte staden.

Tripoden rörde sig närmare byggnaden där vi gömde oss. Ljuset från dess strålkastare sträckte sig över staden, och tentakler med kameror slingrade sig in i husen. Jag kände adrenalinet pumpa genom kroppen – vi hade ingen chans i öppen flykt.

”Vi måste hitta ett sätt att ta oss ut härifrån,” viskade Charlie.

Jag nickade. ”Vi kan inte slåss mot den. Vi måste smyga bort medan den är upptagen.”

Med hjärtat i halsgropen smög vi längs stadens bakgator, försökte hålla oss i skuggorna och undvika de pulserande strålarna och tentaklerna. Vi såg hur den tog upp en människa med ett tentakel, högg henne och började suga blodet ur kroppen. Varje skrik fick oss att rysa. När den var klar spred den allt blod som en sprinkler – därför var allting rött.

Vi satt uppe hela natten och ritade planer i sanden. Om reflektorer och strömpulser var för farliga på avstånd, tänkte vi istället: gå in i monstret. Tripods var maskiner – och maskiner hade interna noder, rörledningar och en pilot. Om vi kunde nå piloten, fanns chansen att slå ut den.

Först behövde vi komma nära nog. Vi gjorde falska lockbeten: en serie små bränder och rök på ena sidan av torget som fick Tripoden att rikta sina strålar bort. Medan maskinen undersökte röken kröp vi under ett trasigt lastbilsflak. Vi hade tagit lite material från en militärbas och skapat en enkel skott med en EMP i med en timer.

Vi kastade bomben, och Tripoden började hacka till – buffra, som om systemet kämpade. Jag och Charlie klättrade upp längs det smala benet. Varje steg fick hela apparaten att vibrera. Vid en underpanel, dold bakom en rostande plåt, fann vi en servicelucka. Charlie muttrade en bön innan han bände upp den med en kofot. Inuti fanns en smal tunnel av gångjärn och kablar – som en åder i en jättes kropp.

Vi rörde oss krypande genom maskinens inre, förvånade över hur mycket rörlighet och värme som fanns där inne. Där fanns en liten podd med piloten i, snurrande transformatorer och svaga varningslampor. Ljudet av vår andning fyllde utrymmet. Vi hoppade in i cockpiten och dödade piloten. Den såg ut som själva Tripoden, men med mänskliga proportioner – utan hud.

Jag försökte lätta på stämningen:

”Den ser ut som din mamma,” skämtade jag.

”Käften,” svarade Charlie med ett fnittrande leende.

Vi sprang ut genom samma servicelucka när Tripoden föll som en döende koloss. Vi stod på torget, täckta av sot och olja, och insåg att vi för första gången hade tagit tillbaka en bit av världen. Det var riskfyllt, men nu visste vi: om man nådde podden kunde man stoppa dem – inifrån.

Vi tog bilen och körde i timmar tills vi nådde den officiella amerikanska militärbasen. Där sprang vi in och berättade allt för befälhavaren. Militären beslutade att testa vår metod. De laddade ett stridsskepp med ett skott med en EMP i och riktade den mot en Tripod. Skottet träffade – och det lyckades! Tripoden buffra och föll. De sköt med vanliga 40 tum skott och tripoden förstördes, och snart började fler falla.

Kriget fortsatte, men nu hade mänskligheten en chans. När Tripoderna föll var världen fortfarande sönder. Städer låg i ruiner, människor var få och luften luktade metall. Men för första gången på länge fanns hopp. Militären använde vår metod för att fälla fler maskiner, och sakta började himlen klarna.

Jag och Charlie stannade kvar vid basen. Vi hjälper forskare att förstå piloternas biologi, hur de behövde blod för att överleva och hur de kom från Mars.

Åren gick. Städer byggdes upp igen, nya träd planterades där marken en gång var bränd. Människor började skratta igen, även om ingen riktigt glömde.

En dag stod jag vid torget i Pencil Ville, där den första Tripoden jag sett hade rest sig. Nu växte där grönt gräs och barn lekte där vi en gång kämpade för våra liv.

Jag såg upp mot himlen, där en röd prick lyste svagt i skymningen.

Mars.

Jag visste att de kanske en dag skulle komma igen.

Och jag kan inte tänka något värre än det. De kanske hade uppgraderat deras Tripods men vi vet inte än....

Dagar senare hade forskare studerat piloternas biologi och upptäckte att de inte kunde andas luft och behövde människoblod för att överleva. Därför hade marken blivit röd, täckt av en sorts blodliknande växt. De försökte ta över jorden. Deras hemplanet, med tanke på deras biologi, var Mars.

Forskare svarade med - "Och därför... är Mars röd."

Här har jag Lukas Skapat en design på hur jag tänkt en tripod ser ut:

Inte den bästa målningen men den är gjord på skoldatorn så det är typ det bästa det kan bli.